

Understøttelse ved Begyndelsen af Februar Maaned. Hvor mange der er paa dette Tidspunkt, ved man ikke noget om, thi Medlemmerne gaar jo ud og ind af Kasserne i den Henseende, nogle kommer ind under Understøttelsen, og nogle kommer ud af Understøttelsen, der skiftes uden Regel. Man ved derfor ikke, hvor mange der i dette Øjeblik er. Man ved heller ikke, i hvilke Fag de er, det fremgaar i Virkeligheden ikke af det foreliggende Materiale. Men hvad man ved, er, at der blandt de 7 400 vel ikke er ret mange Medlemmer af Fag, som har ekstraordinær Understøttelse. Det er jo saaledes, at de Fag, som har Adgang til ekstraordinær Understøttelse, kan faa fortsat Hjælp i lige saa mange Dage, som de selv har forsikret sig, og desuden har de en Adgang til, hvis over 50 pCt. af de arbejdsløse har opbrugt deres Understøttelse, at faa denne forlænget yderligere med indtil Halvdelen af det Antal Dage, som Kasserne giver dem Adgang til. Med denne Adgang vil de allerfleste være dækkede, og naar de ikke er det, maa det jo være, fordi der ikke er opkrævet Bidrag for det forsikringsmæssigt tilbørlige Antal Dage fra Kassens Side. Der kan vel være nogle, som har opbrugt deres 3—4-aarige Understøttelse, men for disse er der jo en særlig Adgang til at faa Understøttelse af Fonden efter Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde. Understøttelsen maa saa være mindre end den, der er fastsat i Loven. Men hvilke det gælder af de ca. 7 000, foreligger der ikke Oplysning om, og det er heller ikke let at danne sig et Begreb derom, men at der mellem dem er nogle af dem, som kaldes permanent arbejdsløse, turde der ikke være Tvivl om. Derfor er der al Grund til, at der netop for disse Folks Vedkommende maa og bør ske Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde, netop saaledes som den foretages af Hjelpekasserne. Der maa og bør ske en Afvejelse af, om Trangen er til Stede; thi naar Kassen ikke selv har ønsket at forsikresigtilstrækkeligt, maa den ogsaa finde sig i, at det bliver efter andre Regler end dem, der staar i selve Arbejdsløshedsloven, at den nødvendige Understøttelse, den Understøttelse, der er Trang til, bliver givet, og dertil har vi jo Hjelpekasserne. Den højtærede Minister udtalte, at Hjelpekasserne var ikke tilstrækkelige, der var ikke i Loven bevilget den fornødne Sum. Nej, men Kommunerne kan jo selv drage Omsorg for at skaffe de Beløb til Veje, og det gør de ogsaa i det Omfang, de anser det for nødvendigt.

Jeg mener derfor, at for disse Medlem-

mers Vedkommende er det den naturlige Vej at gaa til Kommunerne, og jeg vil gerne sige, som jeg begyndte med at sige, at en Ændring i det bestaaende Forhold ved en Udvidelse af Understøttelsen som foreslaaet af Ministeren let vil bevirke, at Tendensen hos Kasserne til at sikre Medlemmerne den vedtægtsmæssige Hjælp længst muligt, bl. a. ogsaa for at skaffe Adgang til lige saa langvarig fortsat Hjælp, svækkes. Jeg mener, at saadanne Medlemmer maa henvises til Kommunerne, som saa maa afgøre, om der i Kommunen findes arbejdsløse, som har opbrugt deres 3—4-aarige Understøttelse og derfor skal hjælpes af Fonden, eller de skal hjælpes af Hjelpekassen eller paa anden Maade, som Kommunen er i Stand til det.

For Tiden er Arbejdsløsheden heldigvis nedadgaaende, og under Hensyn til de forhaandenværende økonomiske Forhold baade i Stat og i Kommune kan jeg ikke mene, at Gennemførelsen af et Lovforslag som det foreliggende er tilraadelig. Jeg mener, at den Understøttelse, der skal ydes de enkelte Medlemmer, maa ydes af Kommunerne gennem de Organer, disse har, og jeg mener, at hvis nogen Arbejdsløshedskasse kommer i Trang, maa den selv skaffe sig de nødvendige Beløb ved et Laan, saaledes som det ogsaa er sket med Hensyn til den Kasse, der nu har faaet sine økonomiske Forhold ordnet igen. Jeg mener ikke, at dette Lovforslag hører hjemme under selve Arbejdsløshedsloven, thi det bryder med dennes bærende Princip, og jeg kan derfor for mit Vedkommende ikke medvirke til Gennemførelsen af Lovforslaget.

Ludvig Christensen: Det er rigtigt som udtalt af den højtærede Socialminister, at mange af de Mennesker i vort Land, der nu gaar og i lange Tider har gaaet arbejdsløse, er uskyldige i, at de gaar ledige. Den Krise, vi er inde i, er i høj Grad en Følge af Beslutninger tagne af Rigsdagen, og jeg synes derfor ogsaa, Rigsdagen bør tage Konsekvenserne af disse Beslutninger. Man kan nu en Gang ikke afskaffe al den overflødige Arbejdskraft, det er jo ikke med den som med døde Ting, man kan gemme hen paa et Pulterkammer og tage frem igen, naar man har Brug for dem; Arbejderne er levende Væsener, der skal have Mad hver Dag. Det er derfor nødvendigt, naar man ikke kan skaffe dem Arbejde, at der da stilles Midler til Raadighed, og det er atter rimeligst, at den Hjælp, der ydes dem, ydes som foreslaaet i det af det andet høje Ting vedtagne Lovforslag.

Jeg kunde forstaa adskillige af de